

Joss Stirling

Hunter & PEARL

Blossom
BOOKS

Twitter mee: #Hunterenpearl

NUR 285/GGP081501

© MMXIV Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIV Joss Stirling

First published by Oxford University Press

Oorspronkelijke titel: *Stung*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: lenaleen.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
blossombooks.nl

1

Kate Pearl stond boven op de groene minicontainer in het steegje achter haar moeders huis en keek naar haar halfzusje, dat in de zandbak aan het spelen was. Zoals ze daar zat, badend in het zomerse zonlicht, leek haar platinablonde haar witheet te gloeien. Kates haar had dezelfde kleur, maar zat verborgen onder een honkbalpetje. Tot haar grote frustratie kon Kate niet zien of het kind ook dezelfde lichtbruine ogen had als zij. Ze hoefde niet in de spiegel te kijken om de verschillen tussen hen te zien: de peuter had de mollige, roze wangen van een blij driejarige, en leek daarin niets op haar magere, zongebruinde oudere zus. Het kleine meisje had de grootste lol terwijl ze zand over haar pop schepte en vervolgens een soort begrafenis hield; een jongenspop met een hawaïshirt aan sprak de grafrede uit. Ondanks haar eigen barre situatie moest Kate wel glimlachen. Zo te zien was haar zusje nu al een bijzonder meisje.

‘Sally?’

Kate dook verder weg in de schaduw van de bitter ruikende, groen blijvende heg aan de rand van de tuin. Die was een tijd geleden iets te radicaal gesnoeid, waardoor er een bruine plek zat van kale takken die niet

meer waren aangegroeid. Kate had haar moeder al vier jaar niet gezien, en haar zusje had al die tijd dan ook niet 'echt' geleken. Ze vroeg zich af wat haar in vredesnaam bezielde om hier nu naartoe te komen en hun leuke, alledaagse leventje te verstoren.

Maar goed, dit was dus Sally. Ik heb een zusje, en ze heet Sally, dacht Kate. Ze legde haar hand op haar hart en koesterde die gedachte.

'Mammie, Barbie is dood.' Het kleine meisje klopte met een plastic schepje op het graf.

'Wat fijn, lieve schat.' Hun moeder, Maya, luisterde blijkbaar niet naar haar. Ze was een slanke, donkerblonde vrouw van begin dertig, met de getrainde spieren van iemand die regelmatig aan yoga deed, wat de oefenmat die uitgerold op het gazon lag al deed vermoeden. 'Ik heb wat koekjes en melk voor je neergezet, en daarna is het tijd voor je middagslaapje.' Ze tilde de peuter uit de zandbak en klopte het zand van haar af. 'Hemeltje, kijk jou nou toch! Wat zie je eruit!'

Sally staarde nog steeds naar de zandbak. 'Ze is dood, net als jouw andere kleine meisje.'

Kate viel bijna van de afvalcontainer toen ze hoorde dat het over haar ging. Had haar moeder haar zusje verteld dat ze dood was?

De peuter aaide Maya over haar wang. 'Dus nu ben ik verdrietig, net als jij.'

Maya slikte en drukte haar wang tegen die van haar dochtertje. Ze schraapte haar keel. 'Ik zie dat je verdrietig bent, lieveling. Laten we Barbie maar gaan zoeken, dan is alles weer goed. Waar is ze?'

'Ken heeft haar begraven.' Het kleine meisje wees naar de jongenspop, die op zijn rug lag en met wijd open ogen naar de hemel staarde.

Maya zette Sally neer op het gras en groef wat rond in het zand. Ze trok Barbie tevoorschijn, die voor haar begrafenis was gekleed in een

blauwe baljurk met glitters. Met een schok van herkenning beseft Kate dat het dezelfde jurk was waarop zij juist altijd zo zuinig was geweest toen ze zo oud was als Sally. Haar moeder had hem blijkbaar bewaard. Kate zag ineens weer de roze plastic speelgoedkoffer voor zich – daar had ze in geen jaren meer aan gedacht. Ze had hem volgeplakt met glinsterende feeënstickers. Zou die ook nog ergens in Maya's huis rondslingeren? Kate had niet gedacht dat Maya het van belang vond om iets van haar te bewaren, gezien de dramatische manier waarop hun laatste ontmoeting was geëindigd.

‘Zie je wel, er is niks aan de hand met Barbie,’ zei Maya met beven-
de stem. ‘Je moet even het zand van haar af schudden, dan is ze weer zo
goed als nieuw.’

Met Barbie ondersteboven in haar hand, haar dood alweer vergeten,
rende Sally door de tuin naar de tafel in de serre achter het grindstenen
huis. Ze liet Barbie vallen, pakte een beker met twee handgrepen op en
griste een koekje mee. Daarna verdween ze naar binnen; met haar gren-
zeloze fantasie had ze vast al iets heel anders bedacht om te gaan spelen.
Maya bleef staan waar ze was, met haar handen op haar heupen en haar
hoofd gebogen.

Kates keel voelde droog aan. Durfde ze het aan om iets te zeggen? Haar
moeder was vier jaar geleden hertrouwd op een strand in het Caraïbisch
gebied – zonder dat er familie was uitgenodigd. Dat was de aanleiding
geweest voor hun allerlaatste vreselijke ruzie. Ze hadden allebei héél
stomme dingen tegen elkaar gezegd, als een stel krijsende zeemeer-
uwen die ruzieden om een stukje brood. Maya was misschien niet gelukkig
met het bestaan van haar oudste kind, maar ze moest toch toegeven dat
Kate dat opvliegende karakter van haar had meegekregen. En uiteraard
had Kate het niet kunnen laten om zichzelf nog meer te kwellen door op

Facebook de foto's van het zongebruinde bruidspaar te bekijken, in hun witte zwemkleding, met hun bloemenkransen. De nieuwe echtgenoot was een knappe computerprogrammeur die aan de universiteit werkte. Hij had donker haar en een recht, stralend wit gebit, dat je door zijn trotse glimlach goed kon zien. Kate had alleen al uit principe een hekel aan hem gehad.

Ze zuchtte. Ze was wijzer geworden door recente gebeurtenissen; het was een ruzie om niets geweest. Er was in Maya's nieuwe leven gewoon geen ruimte meer voor een tienerdochter en alle ongemakken die daarbij horen, dat begreep Kate nu wel. Maya had Kate gekregen toen ze nog op school zat, en het had haar jaren gekost om na die tegenslag alles weer op de rit te krijgen. En nu had het stel een lief klein meisje – de beloning voor het feit dat ze alles dit keer wel goed had gedaan.

Was ik ooit zo schattig geweest als Sally? vroeg Kate zich af. Ze had het zo gehad met zichzelf dat ze zich niets aardigs meer voor de geest kon halen, zelfs niet uit haar jeugd. Haar moeder had haar niet willen houden, dus waarschijnlijk niet.

Kate plukte een blaadje uit haar haar en liet het op de grond vallen, terwijl ze nog steeds twijfelde of ze haar moeder wel of niet moest laten weten dat ze er was. Kate had sinds haar vijfde niet meer bij Maya gewoond – toen hadden haar grootouders van vaderskant het overgenomen, zodat de jonge moeder weer terug de schoolbanken in kon. Moeder en dochter hadden wel contact gehouden, en Kate had in de vakanties gelogeed bij de jonge vrouw die steeds meer weg had van een oudere zus of nicht dan van een moeder. Maar er was een moment gekomen waarop Kate meer van haar nodig had gehad, en toen kwam Maya met het schokkende nieuws dat ze ging trouwen en dat ze verder wilde met haar leven. Kate kon zich nog goed herinneren hoeveel pijn het had gedaan te

weten dat ze ongewenst was. Dus daarna had Kate haar hart beschermd door niet langer te hopen dat Maya een grotere rol zou spelen in haar opvoeding. Haar oma had het geweldig gedaan door die moederrol over te nemen. En toch kwam het nu als een vreselijke schok om te horen dat Maya besloten had Sally te vertellen dat Kate dood was.

Al waren er dagen waarop Kate geloofde dat dat misschien beter was geweest.

Ze keek over haar schouder de verlaten steeg in. Ze zaten achter haar aan. Het laatste wat ze wilde was haar familie problemen bezorgen, maar ze kon ook niet weggaan zonder iets te zeggen, niet nu ze zo veel risico had genomen en helemaal hiernaartoe was gereisd. Al was 'het spijt me' waarschijnlijk voldoende.

'Mam?' Haar stem klonk schor en niet veel harder dan gefluister.

Afgeleid tilde Maya haar hoofd op, niet zeker of ze een stem had gehoord. Haar wangen waren vochtig.

'Ik ben...'

Een harde klap in huis, gevolgd door gejammer, onderbrak haar woorden.

'Sally?' Maya draaide zich om en rende naar het huis. 'Sally? Is alles goed?'

Aan het luide gesnik te horen gokte Kate erop dat alles in orde was met Sally. Het was altijd veel onheilspellender als het stil bleef. Kate sloot haar ogen en kneepte in het gebladerte van de altijd groene heg, waardoor nog meer van de bittere geur vrijkwam. Sally had haar behoed voor een enorme vergissing. Het kwetste haar dat haar moeder deed alsof ze dood was, maar voor dit gezinnetje was dat wel het veiligst. Wat Maya niet wist over haar oudste dochter, kon haar ook niet deren. Kate kon beter ongezien blijven.

Ze sprong van de minicontainer af, pakte de rugzak op die tegen het hek aan geleund stond en hees alles wat ze bezat weer op haar schouders. Familie paste er niet meer bij.

2

Nathan Hunter kwam de vergaderruimte op de bovenste verdieping van de Young Detective Agency binnen en zag dat iedereen er al was. ‘Hallo, allemaal. Ben ik zo laat?’ Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was vier uur. ‘Zo ja, dan bied ik mijn welgemeende en uiterst nederige verontschuldiging aan.’ Hij maakte een buiging die een musketier waardig was.

‘Je bent precies op tijd,’ zei Isaac, de oprichter en leider van de organisatie, voor mensen buiten de YDA beter bekend als kolonel Hampton. Hij gebaarde dat Nathan moest plaatsnemen op de overgebleven lege stoel, terwijl hij intussen probeerde de beamer aan de computer te koppelen. Isaacs personal assistant, Tamsin MacDonald, hielp hem een probleem met een van de snoertjes op te lossen. Ze vormden een opvallend duo: Isaac met zijn blonde stekeltjeshaar, laserblauwe ogen en de stevige bouw van een ex-militair, gekleed in gevaarlijk zwart, en mevrouw MacDonald, die om hem heen overdreven druk in de weer was, met haar praktische schoeisel, beige mantelpakje en blouse met bloemetjesmotief. Ze werkte al voor Isaac sinds hij het detectivebureau had opgericht, en was de enige die ermee wegkwam als ze hem behandelde als een zoon.

Ze was geliefd bij de studenten; ze had altijd een volle koektrommel klaarstaan voor als iemand zat te wachten tot hij haar baas kon spreken.

Nathan liep om de tafel heen en begroette zijn beste vriend, Daimon, met een boks.

‘Fijn dat je toch nog hebt kunnen komen,’ zei Daimon lijk, met een cynische blik in zijn grijsblauwe ogen en zijn armen en benen languit in zijn gebruikelijke zelfverzekerde en onderuitgezakte houding. Eén seintje dat er gevaar dreigde en hij was op slag alert. ‘Waar bleef je zo lang, slome?’

‘Ik was aan het sporten. Niks sloom, gewoon lichamelijke inspanning, dat zou je ook eens moeten proberen.’ Nathan had enkele behendigheidstechnieken geoeft. Die had hij geleerd van een circusartiest die vorig jaar gevraagd was de studenten te trainen. ‘Hoi, Raven.’ Nathan liep verder rond de tafel om de nieuwste rekrut van de YDA een kus te geven. Een zeer knappe Amerikaanse met krullend zwart haar, die nog overliep van enthousiasme voor haar nieuwe leven bij het detectivebureau. Ze zat er nog niet lang genoeg bij om alles als een routine te zien, zoals de drie jongens deden. Haar partner, Kieran, week geen moment van haar zijde – nogal een omslag voor een jongen die in het tijdperk dat nu bekendstond als VR (Vóór Raven) alleen maar interesse leek te hebben in vage weetjes en logische puzzels.

‘Heb je een beetje een leuke dag?’ vroeg Raven.

‘Ja, hoor. Jij?’

‘Prima.’ Raven gaf Kieran, die met gebogen hoofd de documenten met instructies doornam, een por. Hij ging weer eens helemaal op in zijn gedachten. ‘En... actie, Ace.’

‘Hmm?’ Kieran sloeg zijn opvallend groene ogen op en keek zijn vriendin aan. Ze maakte een hoofdbeweging naar Nathan. ‘Ben ik het weer vergeten?’

‘Yup. Je moet niet alleen maar “hallo” denken en weer verdergaan, maar ook de stap nemen om het hardop te zeggen.’ Raven had Kieran onder haar hoede genomen en probeerde een wat socialer wezen van hem te maken. Nathan vond het wel grappig om de interactie tussen de twee te zien.

‘Hallo, Nat.’ Kieran bekeek zijn vriend eens goed en nam alles nauwlettend in zich op. ‘Heb je een fijne lunch gehad? Was je BLT lekker?’

Nathan was de opmerkzaamheid van zijn vriend wel gewend. ‘Er zat te veel mayo op.’ Hij vermoedde dat Kieran ergens op zijn kleren een klein kloddertje had bespeurd.

‘Zo te zien heb je in de sportzaal de brug met gelijke leggers gebruikt, ben je gaan zwemmen en heb je daarna nog met Miranda Yang gekletst – en daardoor was je op tijd in plaats van te vroeg, wat veel gebruikelijker voor jou is.’

Raven kreunde. ‘Zeg, schattebout, je hoort die jongen te vragen wat hij gedaan heeft, niet mee te delen.’

Kieran trok een verwarde grimas, die zoveel wilde zeggen als: ik-wil-Raven-graag-een-plezier-doen. ‘O, ja,’ zei hij en hij nam het lijstje van aanvaardbare opmerkingen door dat Raven in voorgaande socialiseringssessies had voorgesteld. ‘En, hoe is het met Miranda?’

Nathan grinnikte. ‘Goed, dank je. En je wist dat ik haar gesproken heb, want...?’

‘Parfum. Ze gebruikt DKNY Red. En aangezien ze die net had gesprayd voordat ze uit de kleedkamer kwam, was de geur nog sterk genoeg om aan jou te blijven hangen.’ Kierans ogen glinsterden omdat hij meer wist, maar hij was discreet genoeg om dat niet met iedereen te delen.

Nathan rook aan zijn T-shirt. Het klopte, er hing een lichte geur aan de voorkant van zijn shirt van het moment dat hij en Miranda hadden

staan... eh, 'kletsen' in de gang. Ze hadden heel kort gedatet, en nu flirtten ze nog steeds met elkaar, maar dat stelde niet veel voor – zo af en toe een zoen als niemand keek. Eerlijk gezegd flirtte hij met wel meer van de studentes – het leek wel alsof ze dat ook van hem verwachtten, met die 'ondeugende kwajongensuitstraling' van hem, zoals Raven het noemde. Maar ja, hij vond het fijn als iedereen hem aardig vond – en niemand raakte gekwetst, dus hij zag het probleem niet. (Dit was het punt in zijn zelfrechtvaardigende praatje waarop Raven hem meestal een draai om zijn oren gaf vanwege zijn arrogante houding.) 'Niet cool. Ik moet me straks even omkleden.' Nathan ging naast Daimon zitten, tegenover Raven. Hij gaf haar een knipoog. 'Maar hij boekt vooruitgang. Goed gedaan, o heilige Raven, je weet ware wonderen te verrichten.'

'Kleine stapjes,' zei ze met een brede grijns naar Kieran. Iedereen wist dat ze Kierans onhandige manier van doen juist leuk vond, ze waren tenslotte voor elkaar gevallen tijdens een missie op Ravens school, toen hij sociaal gezien nóg minder vaardig was dan nu.

'Dank je, Tamsin, nu werkt alles weer.' Isaac gaf zijn personal assistant het oude snoer zodat ze het weg kon gooien. 'Ik zou niet weten wat ik zonder jou moest.'

'Verhongeren zodra de koektrommel leeg is,' merkte mevrouw MacDonald op.

Isaacs glimlach gaf aan hoe dicht dat bij de waarheid kwam. 'Wil je Jan vragen om erbij te komen?'

Mevrouw MacDonald knikte en liep naar de deur.

'Oké, team, tijd om te beginnen.' Isaac klikte en de eerste afbeelding verscheen. 'Kate Pearl.'

Weg was de routinebriefing. Nathan keek op naar het scherm en zijn goede humeur verdampte. Daar was Kates vertrouwde gezicht, precies

zoals op de foto op haar laatste YDA-identiteitskaart: blond en aantrekkelijk, ooit het perfecte meisje in zijn ogen.

‘Alleen maar ellende,’ mompelde mevrouw MacDonald. Verwijtend schudde ze haar hoofd en ze verliet de ruimte.

Daimon vloekte zachtjes. Hij kende het hele verhaal. ‘Gaat het wel, Nat?’

‘Ja, best.’ Nathan slikte. Het ging helemaal niet, hij voelde zich beroerd.

‘De jongens zullen zich haar nog wel herinneren, maar speciaal voor Raven neem ik toch nog even de achtergrondinformatie door,’ ging Isaac verder. ‘Kate was een van onze beste leerlingen. Ze zat bij de C-sectie, de Katten, vanwege haar talent om zich overal bij aan te sluiten en zich onopvallend tussen alle soorten mensen te begeven. Mevrouw Hardy en ik hadden haar hoog zitten, en daarom kozen we haar uit voor een ingewikkelde missie in Indonesië, waar ze samen met medestudente Agustina Meosido zou infiltreren in een nieuw netwerk van mensenhandelaars in Jakarta. Dat werd geleid door een opkomende bende, The Scorpions. De missie had een gezamenlijke operatie met de Indonesische geheime dienst moeten zijn. Het was een gewaagd idee – vooral gezien de leeftijd van de betrokkenen – maar Agustina was ouder dan achttien en Kate leek volwassen genoeg voor de taak, dus we namen het risico.’

De volgende afbeelding verscheen op het scherm. Agustina, de kleine, verlegen Indonesische studente die Kates beste vriendin was binnen de YDA. Kate, de levendige vlinder, en Tina, het grijze muisje – ze waren ieder op hun eigen wijze zeer goed geweest in infiltreren: de een doordat ze zo zelfverzekerd overkwam dat niemand haar ooit zou vragen wat ze op een bepaalde plek deed, de ander doordat niemand haar zag staan. Helaas bleek Tina achteraf nog beter in infiltreren dan ze hadden beseft.

‘De missie pakte vreselijk verkeerd uit: Agustina bleek door The Scorpions te zijn gestuurd om de geloofwaardigheid van de YDA te ondermijnen. Kate liep regelrecht in een valstrik die Agustina’s oudere broer, Gani Meosido, had uitgedacht. Al waren wij niet op de hoogte van die familieband, tot het te laat was.’ Isaac klikte door naar een afbeelding van een knappe Indonesische jongen van een jaar of twintig met zwart haar, een hoekige kaaklijn en een innemende glimlach: een echte gladjakker.

Nathan liet zijn potlood zo hard neerkomen op zijn notitieboekje dat de punt afbrak.

‘Hij liet Kate geloven dat hij verliefd op haar was en dat hij uit handen van de mensenhandelaren gered moest worden. Kate viel als een blok voor hem. Hij deed zich voor als een kleine speler die had ingezien dat hij verkeerd bezig was, terwijl hij in werkelijkheid zeer nauwe banden met de bendeleiders onderhield. We zijn er later achter gekomen dat Alfin en Yandi Gatra, de leiders van The Scorpions, neven van hem zijn.’ Isaac toonde twee foto’s van mannen van eind twintig: de ene was een veel te zware kerel met kleine ogen en een dikke gouden ketting om zijn hals, de andere leek meer op Meosido: knap en goed verzorgd, met een naar achteren gekamd kapsel vol gel en een ontwapenende, vriendelijke glimlach.

‘Kate ging tegen het missieprotocol in toen ze probeerde Meosido bij de bende vandaan te smokkelen, met hulp van de agenten die we als geheime schakels in het netwerk van The Scorpions hadden laten doordringen. Het waren dappere mensen die bereid waren de jonge vrouwen en kinderen te redden die de bende naar het Midden-Oosten en het Westen probeerde te smokkelen. Maar toen Kate die stap eenmaal had genomen, lichtte Meosido zijn neven in, die vervolgens al onze agenten uitschakelden. Eén vrouw werd vermoord, twee mensen belandden in

het ziekenhuis en de rest sloeg op de vlucht toen ze hoorden wat er aan de hand was. Een zeer zorgvuldig opgezette operatie werd op die manier binnen enkele dagen volledig ontmanteld. De YDA zelf werd bijna opgedoekt omdat deze mislukte operatie vragen oproep over onze geschiktheid voor dit soort lastige missies. We mochten blijven bestaan, al had het maar een haar gescheeld. Zoals jullie weten zijn de regels sindsdien dan ook aangepast. Relaties met outsiders zijn ten strengste verboden tijdens een missie.'

Raven en Kieran wisselden een veelbetekenende blik met elkaar. Ze hadden die regel overtreden en Isaac had het ze maar nauwelijks vergeven, al was niemand zo stom om hem daaraan te herinneren nu het fiasco rond Kate Pearl het onderwerp van de briefing vormde.

'Daarna hebben we het afschuwelijk laten afweten tegenover Kate. Ik heb een team gestuurd om haar terug te halen, maar we waren niet vlug genoeg. Kate was verdwenen. Eerst gingen we uit van het ergste, dat ze was vermoord, maar toen kregen we een e-mail van Agustina waarin ze meldde dat Kate kapot was van wat ze had gedaan, maar dat ze had weten weg te komen. Tina had in elk geval nog het fatsoen om ons te laten weten dat Kate nog leefde. Maar als een van onze beste Katten bleek Kate al gauw onmogelijk te vinden. Ik heb de zoektocht moeten afblazen toen er enkele maanden voorbij waren gegaan en het spoor doodliep.' Isaac klikte terug naar Kates foto. 'Mijn geweten heeft me sinds die tijd geen moment met rust gelaten. We hebben haar midden in een schorpioenen-nest gedropt, waar ze helaas flink is 'gestoken', om het zo maar te zeggen. Ze had bovendien geen enkele ondersteuning, aangezien haar partner een oplichtster was. Ik ben al die tijd blijven zoeken naar een teken van haar, maar er verscheen nooit iets op de radar. Althans, tot vandaag.'

De deur ging open en Jan Hardy, de mentor van de C-sectie, kwam

binnen. Ze was een kleine vrouw, een voormalig commissaris van Scotland Yard met staalgrijs haar en een ijzersterke vastberadenheid. Ze knikte naar het gezelschap en nam plaats naast Isaac. Hij wachtte even tot ze zat voor hij verderging. Nathan wendde zijn blik af van het scherm en keek uit het raam naar de Theems en St. Paul's Cathedral aan de overzijde van het water. Regen kletterde tegen de ruiten en maakte het uitzicht op de gebouwen vaag. Het weer paste bij zijn humeur. Iedereen bij de YDA had de onconventionele Kate graag gemogen, en haar misstap was hard bij ze aangekomen.

‘Tot zover het verleden.’ Isaac klikte naar een volgend beeld. ‘In de documenten vinden jullie meer details. Jan, misschien wil jij nu uitleggen wat er daarna in Jakarta is gebeurd?’

Mevrouw Hardy nam de laserpointer over. Op het scherm was een kamer te zien met daarin een bed, omgevallen stoelen en twee mensen die languit op de vloer lagen. ‘Het lichaam dat het dichtst bij de camera ligt is Gani Meosido. Het spijt me te moeten meedelen dat de persoon aan de andere kant Agustina is. Acht maanden geleden werden ze gevonden, beiden door het hoofd geschoten. Kates DNA was overal in de kamer: haren in een borstel, sporen van make-up – dus ze is daar in ieder geval geweest – maar een wapen is nooit gevonden. We denken dat The Scorpions haar hier enige tijd hebben vastgehouden. De Indonesische autoriteiten hebben het bewijs echter anders uitgelegd en zijn nu op zoek naar Kate in verband met de moorden. Zij is hun hoofdverdachte.’

‘Wát?!’ Nathan smet zijn potlood neer. Het vloog over tafel en kletterde op de grond. ‘Zijn ze daar helemaal gestoord geworden? Dat kan Kate niet gedaan hebben!’

‘Ik ben het met je eens, Nathan, maar ze heeft de schijn tegen. Je moet niet vergeten dat wij haar kennen en de Indonesische politie niet. In hun

ogen is zij het meisje dat ervoor verantwoordelijk is dat hun netwerk van agenten werd vernietigd. Zij geloven dat ze in Jakarta is gebleven om wraak te nemen op Gani.'

'Fuck, ze wordt er gewoon in geluisd,' mompelde Daimon, die hardop zei wat Nathan dacht.

Mevrouw Hardy zag het grove taalgebruik door de vingers. 'Dat is zeer waarschijnlijk. Maar waarom?'

'Wil je dat we dat uitzoeken? Stuur je ons naar Jakarta?' vroeg Nathan.

Isaac wisselde een veelzeggende blik met mevrouw Hardy en schudde zijn hoofd. 'Nee, niet naar Indonesië. Ze laten toch geen agenten van de YDA meer het land in, om welke reden dan ook. Nee, jullie taak ligt hier. Sinds de moord op de Meosido's draait de criminele onderwereld overuren om Kate Pearl op te sporen. Ze staat boven aan Alfin en Yandi Gatra's lijst van meest gezochte personen. En alles wijst naar ons land: The Scorpions en hun bondgenoten duiken hier op, en ze hebben maar één doel: Kate te pakken zien te krijgen. Daarom denken we dat ze eindelijk terug is in het Verenigd Koninkrijk, bijna een jaar nadat we voor het laatst iets van haar vernomen. Jullie hebben de taak haar te vinden en hierheen te brengen. Wat ze ook gedaan heeft, ze is hier veiliger dan in een Indonesische cel of in handen van The Scorpions. De YDA mag Kate niet nog een keer in de steek laten.'

'En waar is ze dan?' Nathan bladerde door de documenten. Hij zag dat de waarnemingen uiterst vaag en onbetrouwbaar waren: ze was mogelijk gespot op een veerboot over het Kanaal, en er was een recentere melding van iemand die haar in de buurt van het huis van haar moeder zou hebben gezien. Er zat niets bij wat uitsluitel gaf over Kates verblijfplaats.

'Dat is precies waar jij achter moet komen. Nathan, ik geef jou als Wolf de leiding over de klopjacht.'

‘Katejacht,’ mompelde Kieran.

Isaac wierp hem een norse blik toe. ‘Kíeran en Raven vormen de backup. Ze zullen je helpen met informatie verzamelen, getuigen ondervragen, en de puzzelstukjes op hun plek leggen. Daimon gaat mee voor het geval je een van The Scorpions tegen het lijf loopt, of Kate weigert mee te gaan.’

‘Van wat ik me van haar kan herinneren,’ zei Daimon, ‘durf ik te voorspellen dat Kate inderdaad niet gewillig zal zijn. Ze is ontzettend vastberaden en ze moet doodsangsten uitstaan.’

Mevrouw Hardy glimlachte vreugdeloos. ‘Dan moet je je legendarische en meedogenloze Cobra-charme maar gebruiken om haar ervan te overtuigen dat het voor haar eigen bestwil is, Daimon.’

‘Daar zal Nat meer succes mee hebben dan ik. Ze heeft eens tegen me gezegd dat ze me te gladjes vond, glibberig als een paling.’

Isaac wreef over zijn kin. ‘Dat was ik alweer vergeten. Ze wist altijd al precies hoe ze iemand omlaag moest halen, hè Jan?’

‘Van ons allemaal mocht ze Joe Masters nog het meest. Kan hij alweer aan de slag?’ vroeg Nathan. Ze misten Joe – hij was nummer vijf van het vriendengroepje – maar hij was nogal aangeslagen na de operatie die Raven en Kieran bij elkaar had gebracht.

Mevrouw Hardy schudde haar hoofd. ‘Ik heb hem nog een maand extra verlof gegeven. Hij is op vakantie bij zijn ouders in de Verenigde Staten, dus ik roep hem liever niet terug.’

‘Oké, we zullen zien wat we kunnen doen,’ zei Daimon met een bezorgde blik op Nathan. ‘Zie jij dit wel zitten?’

‘Ja hoor,’ zei Nathan kortaf.

‘Mis ik soms iets?’ vroeg Isaac, met één wenkbrauw opgetrokken.

Nathan besloot dat hij maar beter open kaart kon spelen. ‘Daimon

maakt zich zorgen omdat ik ooit een beetje verliefd was op Kate. Maar daar ben ik allang overheen. Ze is gewoon een nieuwe missie.'

Isaac hield zijn blik even vast en knikte toen, tevreden met wat hij van Nathans gezicht aflas.

Misschien weet ik mijn gevoelens tegenwoordig beter verborgen te houden, dacht Nathan. Als Isaac hier al in trapt...

'Ze is niet zomaar een nieuwe missie, Nathan.' Mevrouw Hardy tikte op haar stapeltje papieren. 'Ze was een van ons. We weten niet precies wat ze heeft meegemaakt, maar het zal akelig genoeg geweest zijn.'

Maar Kate had ook haar banden met de YDA verbroken, en dat had Nathan haar niet vergeven. Als het haar gelukt was te ontsnappen aan The Scorpions, waarom was ze dan niet teruggekeerd naar de YDA? Dat verraad voelde als een persoonlijke belediging voor hem. Hij kon zich niet voorstellen dat hij de YDA ooit zo de rug zou toekeren, zonder enige uitleg of poging om het weer goed te maken. Het ging hem niet om haar inschattingsfout wat Gani Meosido betreft – hij begreep heus wel dat zo iets kon gebeuren – maar om de manier waarop ze met de gevolgen was omgegaan. Ze had het verkeerd aangepakt.

Nathan schetste Kates gezicht in een hoek van zijn notitieboekje terwijl mevrouw Hardy alle informatie doornam die ze hadden verzameld over het verdwenen meisje. Nathan wilde haar gebrek aan loyaliteit goedmaken door haar terug te brengen naar de YDA. Hij wist ook wel dat dit irrationeel was, maar hij had het gevoel dat hij op een of andere manier verantwoordelijk voor haar was, en dat hij de schade die ze het detectivebureau had berokkend kon herstellen. Waar kwam dat idiote idee ineens vandaan? vroeg hij zich af. Nathan was de meest loyale en langst dienende rekrut van de YDA, en hij wist ook wel dat hij de organisatie die hem had opgevoed altijd fel verdedigde en beschermde.

Misschien iets té fel, als hij zijn vrienden mocht geloven. Maar toch hield hij vast aan zijn motto dat je nergens was zonder loyaliteit. En hoe pijnlijk het ook was om dat toe te geven, Kate had er zelf voor gekozen om dan maar nergens te zijn.

‘Goed, jongens.’ Isaac keek op zijn horloge. ‘Ik wil regelmatige updates. Gaan jullie nu maar naar de plek van de laatste betrouwbare melding, vlak bij het huis van Kates moeder. Maar benader Maya Hubble niet rechtstreeks.’

‘Hubble?’ vroeg Kieran. ‘Nieuwe achternaam?’

‘Maya Pearl is een paar jaar geleden hertrouwd en heeft een klein kind. Er is fikse ruzie geweest voordat Kate bij de YDA kwam. Mevrouw Hubble heeft haar oudste dochter niet meer gezien of gesproken. Toen ik gisteren contact met haar opnam, was ze overstuur – wat heel begrijpelijk is – en ze weigerde te speculeren over waar haar dochter zich zou kunnen bevinden. Ze zegt dat Kate wel dood moet zijn, aangezien ze zo lang is weggebleven bij haar grootouders.’ Isaac fronste nog iets meer. ‘Ze is nogal verbitterd en wil niet met ons praten.’

Dat was geen verrassing. ‘Kate woonde buiten schooltijd toch bij hen?’ zei Nathan. Hij had het niet als vraag hoeven formuleren, want hij wist het antwoord. Alles aan Kate was hem bijgebleven.

Isaac knikte. ‘Maar het lijkt erop dat er voor de missie in Indonesië nog wel sprake was van enige communicatie over Kate tussen Maya en de grootouders. Maya heeft nu al een jaar niets meer van ze gehoord.’

Nathan zette het opzoeken van de grootouders hoog op zijn to-do-lijstje. ‘Heb je haar verteld dat ze het mis had? Dat Kate niet dood is?’

‘Ja, maar mevrouw Hubble weigerde me te geloven.’

Fronsend tikte Raven met haar potlood op haar notitieboekje. ‘Heb je enig idee waarom Kate is teruggekomen? Als ik op de vlucht was, dan

zou ik een nieuw leven beginnen in een ander land, waar er geen kans bestaat dat iemand me vindt.’

‘Helaas weet ik niet wat haar bedoelingen zijn,’ gaf Isaac toe. ‘Met haar opleiding als Kat zou ik ook een dergelijk scenario verwachten, Raven. Het zou logischer zijn als ze zich verborgen hield in een ander Engelssprekend land, de Verenigde Staten of misschien Australië. Maar toch is ze teruggekeerd naar waar ze vandaan kwam, en alle ellende is haar op de voet gevolgd.’

‘Aha.’ Raven wreef met de achterkant van het potlood over haar wang. ‘Ik ken haar niet zo goed als jullie, maar dat doet mij vermoeden dat ze is gekwetst, of dat haar iets is overkomen, en dat ze nu hier haar wonden komt likken.’

‘Dat is goed mogelijk,’ viel Isaac haar bij. Hij zette een rondje om het dorpje Castle Combe, vlak bij Bath.

‘Of ze komt wraak nemen,’ bracht Daimon naar voren. ‘Als ik in haar schoenen stond, zou ik kwaad zijn op de YDA omdat ze me in die situatie hadden gedropt. En zo te horen heeft haar familie ook alle banden met haar verbroken, of durft ze ze niet te benaderen. Ze staat er alleen voor en heeft niets meer te verliezen. Of misschien heeft ze nog iets te vereffenen? Hadden zij en haar moeder ruzie, zei je dat?’

De trillende spier in Isaacs kaak vertelde Nathan dat die gedachte hem niet beviel, al moest hij er nu wel over nadenken.

‘Ze heeft geen contact gezocht met haar moeder, en er zijn geen aanwijzingen dat ze iemand kwaad wilde doen,’ zei Isaac.

‘Zo is ze niet, Daimon,’ zei Nathan. ‘Ze is niet wraakzuchtig.’

‘Maar we kennen haar helemaal niet. Niet meer,’ wierp Daimon tegen.

Isaac keek naar mevrouw Hardy, die een weifelend knikje gaf. ‘Ik zal de plaatselijke politie alarmeren,’ zei Isaac. ‘En vragen of ze de Hubbles

in de gaten willen houden. Als er mensen achter Kate aan zitten, is dat een verstandige voorzorgsmaatregel. Oké, jongens, dan laat ik het nu aan jullie over om met een plan van aanpak te komen. Breng het me vanavond, en als ik het goedgekeurd heb kunnen jullie er morgenochtend meteen mee aan de slag.’ Isaac pakte zijn diplomatenkoffertje op en wierp Nathan de muis toe om het grote scherm te kunnen bedienen. ‘Nathan, vanaf nu is dit jouw missie.’